

ניסמרא הוא וכו' ובעל ק"ע פירשו מלש' נוססת לאחר חעריפה. וכל זה דוחק גדול הוא וכלי ספק ט"ס הוא ועיקר הגי' בתוספתא סומ' רפ"ט וז"ל עס הרחבת ביאור: נמצא בעלול העיר לא היו עורפין שמצות עיסוק במדידה כיצד עושין לו שלוחי ביד יוצאין ונוטלין סימנים וחופרין וקוברין אותו ומצינין את מקומו וכו' עד ומודרין חוצה לה מקום גי' תה ותפיסתה הרי זו אסורה. וכמה היא תפיסתה וכו'. הרי לא לבד הוראת המלה הערבי אבל גם המשך הענין מראה באצבע שפתרון גי' תה: קבורתה ומקום קבורתה. ותפיסה היא ממש כמו ששינו בסנהד' מ"ה: בענין בן סורר ומורה והתניא אין נקברין עמו אמר רב פסא מאי עמו בת פ"ס תו ופירש"י בתוך ארבע אמות וכו' והוא כפי הערוך ע' תפס. והראיה שמלת גי' תה פ"י מקום קבורתה ממה שאי בתוספתא אהלות פמ"ו: ואיזו היא חצר הקבר (אהלי מ"ז מ"ח) זו הגת שהמערות פתוחות לתוכה ואם יש בה כשיעור וכו'. ומעתה נוכל ג"כ לפרש חוץ מגי' תה של זבחי ופרה של ערך הקודם. וכן זה דפסה פ"ג מ"י נבקעה ועמד חוץ מגתה (וכפי רע"ב הגי' מגיתה) לא כפי הערוך לעיל וכמוהו ג"כ רע"ב בפרה פ"ג מ"י עיי' תוי"ט שם ד"ח חוץ. כי אם בענין המדובר מל"ע הגל שפתרונה עור: אכנים נקבצו יחד אשר עליהם נשחטים הקרבנות עיי' גי' באוצ' מל"י של פריימאג. וא"כ גי' תה הנאמר בפרה אדומה ענינו מקום השחיטה.

גֵּית = גִּית (פ"י בל"י גֵּית) (Betrüger, Gaukler) כנ"ר פע"ב (ע"א) וירא ה' כי שנאה לאה: אף הגיתות מאחורי קורים סוגמות בה. ס"א אף הנשים. * [אחיה בדפ"ר פ"ז] ואמס"ט הגי' הקורות ובדפ"ר ב"מ חקורות אבל יותר טוב גי' כ"י וזו וב"ר קורים. ובע' סנמ בכ"י ק"מ אף הנשים מאחורי קורין היו סוגמות בה ובדפ"ע אף הנשים מאחורי קורים. ובע' קר האחרון אף הנשים מאחורי קוריים וכ"ה בספר עיקרי התלמוד כ"י לר"א זכות בע' קר ושם כהוגן סוגמות בה וכ"ה

המור על נמרא ע"ז ע"ב: ולא הערה מקור המור והיינו הרמב"ם הנ"ל. ורש"י פ"י גישתא שהוא ריוס וכו' ע"ש והוא כפ"א של רבינו בע' מנין ועיי' ע' דיוס. —

גֵּית (מל"מ ידוע פ"י. יקב ועוד גומה Kelter, Kufe) בפ' שואל אדם בנמ' אבל אם מחשיך הוא (שבת ק"ג:) תרגמיה רב נתן בר אמי קמיה דרבא (1) בין הגיתות שנו פ"י בימי הביציר שמצוי יין והבדיל. יוסלקא שמעתא שאסור לעשות מלאכה עד שיבדיל ואפי' לא אמר אלא המבדיל בין קודש לחול דיו. וכן אמר רב אשי דהוה בתראה (כי הוינא בי רב כהנא) אמרין (2) מקודש לחול ואפ"כ ינן סלתי (3) כלום מתעסקין במלאכה ובא רב אשי למעט שאין צ"ל כל ההבדלות אבל צריך להזכיר ברכה (ושם) (4) [בשם] ומלכות דלא גרע מברכת מצוה וברכת פירות (5) וכן הלכה. בפ' כל זית כפאה (פ"ז מ"ח) כרם רבעי . . . ב"ה אומרים כולו לגת. ובסוף חגיג' (כ"ד: כ"ה: וכ"ה:) יניחנו לגת הבאה. פ"י מניחה עם הארץ אצלו לשנה הבאה. לשעת הגיתות שנאמן עם הארץ על התרומה (6). ובפ' אחרון דזבחי' (פ"ד מ"א דף קי"ב) פרת חטאת ששרפה חוץ מגיתה. ובפ"ד בפרה (מ"ב) שרפה חוץ מגיתה או בשתי גיתות או ששרף שתיים בבת אחת פסולה. פ"י גומה היא כקרקע צורת גת מתוקנת לשריפת הפרה * [אחיה עיי' תוספ' זבחי' שם ד"ה פרת שהביאו פ"י רבינו. ויקב ונת יש להם חסירה וגומה בנויה בארץ לקבץ שמה יין ושמן עיי' בענין תכונתו מ"ש בספרי על העתקה פרסית לריב"י מאווס צד ס"ה והלאה. וא"כ יתכן שכיון רבינו בהך גיתה של ציונים אחרונים לאותה גומה שהיתה חסורה בארץ. אבל לפע"ד שייך זה הגת לערך הבא אח"ז ע"ש] —

* גֵּית, גִּית (בל"ע גִּית) והקבוץ גִּית פ"י קבר ומקום קבר (Grabstätte) ירו' סומ' פ"ט דכ"ג ע"ד מקום ניסתה ותפיסתה הרי אילו אסורין וכמה היא תפיסתה ד' אמות. ופ"י הרב פ"מ גי' תה מקום שעורפין אותה (העגלה הערופה) ולש'

(1) בדפ"ר במ"ס דרב וראיה שצ"ל רבא מב"ב ח': כתובי מ"ס: ב"ב קליה. ט"ק כ"י סע"א. (2) וכ"ה בכל הספרים הישנים ובכ"י מ' ובנו"ג חוה אמר וכ"ה באו"ז הלכ' מו"ש פ"י צ"י. (3) כ"ה לנכון בכ"י וזו וה"ב בעי' סלח וכ"ה בהלכ' אבדלה לריצ"ג צד י"ז וכן מוכח מח"י הרשב"א לשבת, וברייף כ"י הובא בד"ס שבת צד קס"ב. ושם בגליון כ"י א"ש והפכינו. ובאו"ז שם והפכו והוגה שלא בדיוק וסלתי יען שבנו"ג ומסלתי סלתי ובכ"י מ' יותר טוב וסלתי ינן סלתי וכ"ה ברייף שלפנינו. ובדפ"ע כבאן במ"ס ואפיקנן. (4) צ"ל כמו באו"ז. (5) כ"ה מלה במלה באו"ז הגל' בשם ר"ח ז"ל ועוד עיי' בב"י אוח' ס"י רצ"ט שיטות שונות של גאונים וזה כ"ש וכן הלכה. לקבוע הלכה כדעת ר"ח אשר עליו יסד פירוש. וכן העלה לרין הרשב"ם ברייף כ"י עיי' ד"ס שבת צד קס"ב. אות א"י. (6) וכן משמע מפ"י התוספ' כ"ד: סוף ד"ה שביהודה ובכ"י מ' גרס במקום לגת הבאה: לשנה הבאה ונ"ל שהגהת הכותב היא שהרי לקמן כ"ה גם בכ"י הגי' לגת הבאה.

ישראל שכולם ילכו לחבל. * [אחיזה וערך זה נפרד מע' הקודם לפי ג' כ"י ודפ"ר אבל בשדפי"ע מסודר בלי נכון בע' הקודם. ורמ"ל הפך בלי צורך סדר ארבעה ערכים]. —

גַּת = גִּית (מסעל גַּאי = גַּי והשם גִּית, stolz, Uebermuth או מל"ע גַּי הולך בנאווה; והשם גַּי) כס' הנחל זוטא כגמ' נמלו מוכסין (כ"ק קיד.) גוים רדייני גַּי גַּי כס' בכח בגיאות בלא מענה. * [אחיזה ובע' מנסתא ס' רבינו באריכת דברים ע"ש ורש"י גורס: בגיאות ופ"י בנאווה ובזרוע אבל בב"מ ל': ד"ה דיני דמינותא גורס דיני בגיאותא. עיי' הגהת הגר"ב שהניחו בצ"ע. וג"י בגיית אי' ג"כ בנוסח' ובשם"מ אבל ג"י גייתא ג"ל עיקר וכ"ה ברא"ש. ומעם מלת גייתא בהשאלה תקיפה ועוות הדין וכ"ה בל"י אקט נאווה ותקיפה ועוות הדין. ובכ"י ערוך פאריז אי' בסוף הע' וז"ל רב האי ידרם בגייתא ופסרה באל מנאספה עכ"ל ובלי ספק הגהה ערבית זו מהחכם הקדמון אלמארה הוא ובהעתקתה ללש' עבר ס' רב האי גורס בגייתא ופירשו ע"י מנאספה. וזה נכון מאוד כי גַּי בל"ע כעס וחזקת היד וכן ענין המלה הערבית مَغْصَبَة ולפי זה צ"ל באל מנאספה] —

גִּית ובל"ס גַּת ס' בהמה ונחל מל' צינר gaëtha ובל' סנסקריט gaitha ס' עשירות בבעלי חיים ועדרי צאן irdinches Besitz- thum. Herde עיי' יוספי צינדליקסיקאן צ"ח) תרג' מקנה צאן ומקנה בקר (בראש' כ"ו, י"ז) גיית ענא וגית תורא. * [אחיזה וכן תרג' אנשי מקנה (שם פ"ו ל"ד) גברי מרי גיית. ותרג' בנוקדים (עמ"ס א"י, א') דהוה מרי גייתין, ושם (י"ד) בוקר אנבי; ארי מרי גיית אנא. והובא התרגום זה מרב יוסף בנדר"י ל"ח סע"א. והיחיד גייתא תרג' כל רכוש ומקנה (ד"ה א"י, כ"ח א') כל קנינא וגיתא. וזה ממש כהוראת לשון צינר הרשומה] —

בכ"י ערוך ודפ"ר אבל בדפ"ו ובאסיל במ"ס סומנות. ועוד עיי"ע אפזים. ובדפ"ר אמ' גורם קוריים יען שרצה ר"ב לפתור את המלה מל"י Schnurre xaxpos d. Webster's פ"י כלי אריגה עיי"ע קירום ואחריו נמשכין בעל כ"כ בפ"י אחד ור"ש כאבער בססיקתא דר"ב צד צ"ב הערה י' וז' לעווי בע' גתיה והאחרון הכביד לפרש גתיה מל"ע וכבר עמד על מעות זו פלי"שער בהוספות שם צד תל"ח. ואת אשר וג"ל כי גית ובלש' נקבה גיתא הוא ל"י הרשומ' פתרוני רמי ומתעתע אשר הביא לצחוק את המון עם ע"י אחיזת עינים אשר עשה. קוריים צ"ל קוריים ס' בל"י לצנות סקס ופ"י סונמות בל"ע משחק משם ضحك שחוק והוללות. ושיעור המאמר הקשה הוא אף המתעתות המאחזות עינים בלצנותיהן עשו שחוק ולעג מלאה לומר שאין סתרה כגלוייה ס' שאין תוכה כברה נראת צדקת ואינה צדקת. והראיה לאמיתת הכונה הזו מאסתר רבה ס' יום השביעי שדרש שם בגתא ואב גתא אר"ש בר' ינאי אמר הקב"ה מ ש ח ק א נ י ע ל י ה ס אביא גתיות מאחורי הקוריים. ולפ"ז נראה ברור שהגתיות הן נשי לצנות שהיו עושות שחוק בפי כל. ובא המדרש להורות הפלגות דברים שאף נשים כאלו אשר שקר ענו בפייהן וחזו שוא וקסם כזב היו מליצין על לאה שאינה צדקת ובהיותה צדקת לא היתה מרמה באחותה. — ובנו"ג גתיות ובילק' ויצא רמז קכ"ה חסר כל המאמר וג"כ סוגמין: מדברין] —

גַּת (die philist. Hauptstadt) בנט' ג' מלכים בחלק (פנתי קיב.) לכן תתני שלוחים על מורשת גת (מיכה א"י, י"ד) אמר רב חנינא ('). בר ספא אמר הקב"ה לכן תתני שלוחים כלום שנתגרשו ממלכות לבני דוד שהרג את גלית ולקח העיר שלו ששמה גת והוריש להם (עיי' ד"ה א"י, י"ח, א') [בתי אכזיב לאכזב למלכי ישראל] (מיכה שם) בתי אכזיב אתם לביתו של דוד לאכזב למלכי ישראל כלום הכזבנות יתהפך למלכי

(') כ"ה בדפ"ר וכ"ה בנוס' ובילק' מיכה א"י, ובשדפי"ע חנינא.